

THE GILLETTE MARRIAGE

FERDINANDO FREGA

GILLETTE திருமணம்

THE FAMILY · 16

திருமணம்

அவர் நடக்கும்போது, ஓர் ஆணாக இருந்தபோதும், ஒருகாலத்தில் அவர் இருந்த இராணுவ அதிகாரியின் நேர்த்தியையும் தோரணையையும் இன்னும் பார்க்க முடிந்தது; அதோடு, உறைவிடப் பள்ளியில் அவர் பெற்ற கல்வியையும்: அங்கே ஒரே விதி ஆட்சி செய்தது — குறைவாகப் பேசு, எல்லாவற்றையும் கேள்.

1962 அக்டோபரில், அவர் வேலை செய்துகொண்டிருந்த புகையிலைக் கடைக்குள் அவள் நுழைவதைப் பார்த்து, உடனே மயங்கிப்போனபோது அவருக்கு இருபத்தேழு வயது.

உயரமானவள், கண்ணைக் கவர்பவள், பார்வைக்குத் தவறாமல் தென் இத்தாலியப் பெண், பெண்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்த அந்தக் குறும்புப் பார்வையுடன். ஆனால் அவளுக்குப் பதினாறு வயதுதான். அவள் பெயர் Giovanna, ஆனால் குடும்பத்தில் எல்லோருக்கும் அவள் எப்போதும் Gianna.

அவர் உடனே அந்த வாடிக்கையாளரிடம் அவளைப் பற்றி விசாரித்தார்: அவள் யார், அவள் குடும்பம், அவள் எங்கிருந்து வருகிறாள். அவள் வயதைப் பற்றி அவர் பெரிதாகக் கவலைப்படவில்லை. அந்த ஆண்டுகளில், இப்படிப்பட்ட திருமணம் மூன்று முறை ஆசீர்வதிக்கப்பட்டது: குடும்பங்களால், திருச்சபையால், சமூகத்தால். மகள்களை வாழ்க்கையில் நிலைநிறுத்தும் ஒரு வழியாக அது

காட்டப்பட்டது, ஆனால் உண்மையில்
நிலைநிறுத்தப்பட்டவர்கள் மகன்கள் மட்டுமே.

அவளுடைய தந்தை ரயில்வேயில் வேலை செய்தார்.
அவளுடைய தாய் நகரில் மதிப்புமிக்க ஒரு தையல்
நிலையத்தை நடத்திவந்தார்; அங்கே தையல்காரப்
பெண்கள் வேலை செய்தார்கள்; உயர்தரக்
கைவினைத்திறனைக் கோரி, அதற்குத் தாராளமாகப்
பணம் கொடுத்த பெரிய குடும்பங்களுக்காக
ஆடைகள் தயாரிக்கப்பட்டன.

Gianna-வுக்கு இன்னொரு சகோதரி இருந்தாள், Francesca,
ஏறக்குறைய இரண்டு வயது மூத்தவள். சமநிலையும்
அமைதியும் கொண்டவள்; அந்தக் குணம் இன்றும்
அவளிடம் இருக்கிறது.

முழுப் படமும் கிடைத்ததும், அந்தக் குடும்பத்திற்குத்
தன்னை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கும்படி என் தந்தை
அந்த வாடிக்கையாளரிடம் கேட்டார். என் தாயைத் தன்
மனைவியாக அவர் விரும்பினார். அவளை
மணந்துகொள்ள விரும்பினார். அவளை விரும்பினார்.

அப்படியே, ஏப்ரல் 1963-இல், அவர்கள்
மணந்துகொண்டார்கள்.

தன் மனைவியின் நற்குணங்களை அவர் அவளுடைய
தாயிடம் புகழ்ந்தபோதெல்லாம், அந்தத் தாய்
புன்னகைத்து, அது உண்மையில்லை என்று சொல்வார்;
ஏனெனில் Gianna ஒருபோதும் அனுமதி கேட்காத ஒரு
நல்ல நடிகை. தனக்கு வேண்டியதை அவள் வெறுமனே
எடுத்துக்கொண்டாள்.

அந்தப் பெண்ணைத் தன் விருப்பப்படி உருவாக்கவோ,
தான் கற்பனை செய்ததைப் போல வார்க்கவோ
தன்னால் ஒருபோதும் முடியாது என்று புரிந்துகொள்ள

என் தந்தைக்கு மூன்று மாதங்களுக்கும் குறைவாகவே ஆனது. அவள் தெளிவான எண்ணங்கள் கொண்ட ஒரு பெண், அவ்வளவுதான்; அதை அவருக்கும் தெளிவுபடுத்த அவள் நேரம் வீணாக்கவில்லை.

ஒரு நாள் அவர் அவள் கன்னத்தில் அறைந்தார். குடும்பத்திற்குள் அது ஓர் ஆணின் உரிமை என்று அந்தக் காலம் ஏற்றுக்கொண்ட ஒரு நடத்தை.

ஆனால் அவள் நிதானத்தை இழக்கவில்லை.

அவள் வெளியே சென்று ஒரு கத்திக் கடைக்குப் போனாள்; அங்கே இறைச்சி வெட்டும் ஒரு கொடுவாளையும் ஒரு கசாப்புக் கத்தியையும் வாங்கினாள்.

வீடு திரும்பி, என் தந்தையைப் பார்த்துச் சொன்னாள்:

“இன்னொரு முறை முயற்சி செய்தால், இரவில் வந்து உங்களைக் கொன்றுவிடுவேன்.”

அவள் குரலில் நாடகமும் இல்லை, தயக்கமும் இல்லை. உறுதி மட்டுமே.

அவள் அதைச் செய்வாள் என்ற உறுதி.

பதினைந்து நாட்கள் அவர் வீட்டுக்குள்ளேயே, ஒரு தனி அறையில் பூட்டிக்கொண்டு தூங்கினார்; ஆபத்து கடந்துவிட்டது என்று உறுதியான பிறகுதான் வெளியே வந்தார்.

அதுவே ஒரே முன்னுதாரணமாக இருந்தது.

அவர்கள் Reggio Calabria-விலிருந்து முந்நூறு கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ள Cosenza-வுக்குக் குடிபெயர்ந்தார்கள்.

அப்போது நெடுஞ்சாலை இல்லை; மாவட்டச் சாலைகள் வழியாகவும், சிறு ஊர்களின் முடிவில்லாத போக்குவரத்து நெரிசல் வழியாகவும் பயணம் ஏறக்குறைய ஆறு மணி நேரம் ஆனது.

இரண்டு பார்வைகள்.

மூன்று நிமிடங்களுக்கும் குறைவாக.

ஓர் எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிக்க அது போதுமானதாக இருந்தது — உடல் ரீதியாக அறுபத்திரண்டு ஆண்டுகள் நீடிக்கும், ஆனால் அவர்கள் செய்தவற்றிலும், அவர்களுடைய பிள்ளைகளாகிய எங்களுக்குள்ளும் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும் ஒரு காதலுக்குள்.

Cosenza – 1963

அவர்கள் Corso Italia-வில் ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்தார்கள்; நகரின் மையப் பகுதி, கடைகளும் பொதுப் போக்குவரத்தும் நன்றாக வசதியாக இருந்த இடம். ஆனால் தேனிலவு முடிந்த பிறகு, சாதாரண வாழ்க்கைக்குத் திரும்புவது யாருக்கும் தெரியாத ஒரு கட்டமாக இருந்தது.

ஒவ்வொரு திங்கள்கிழமையும் என் தந்தை, ஒரு கடையின் வாசலில் காலை எட்டு மணிக்குத் தன் முதல் வாடிக்கையாளரைச் சந்திப்பதற்காக, அதிகாலை இரண்டு மணிக்கு வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டார். முந்நூறு கிலோமீட்டர் வண்டி ஓட்டிச் சென்று, பிறகு வாரம் முழுவதும், நாளுக்கு நாள், வீட்டுக்கு மேலும் மேலும் அருகில் வேலை செய்து, வெள்ளிக்கிழமை மாலை மீண்டும் வீட்டை அடைந்தார்.

இதற்கிடையில், தன் வீட்டுக்கு நேர் எதிரே வசித்த Nora Formisano-வைச் சந்திக்கும் அதிர்ஷ்டம் என் தாய்க்குக்

கிடைத்தது; இருவரும் தோழிகளானார்கள்.

Nora அவளுடைய சொந்தத் தாயின் வயதுடைய ஒரு பெண்; அவளுக்கு ஒரு தாயைப் போலவே ஆனார்.

அவர் Naples-ஐச் சேர்ந்த ஓர் உயர்குடிக் குடும்பத்திலிருந்து வந்தவர்; அந்தப் பகுதியில் பணியாற்றிய உள்துறை அமைச்சகத்தின் ஒரு மூத்த அதிகாரியை மணந்திருந்தார். அவருக்கு மூன்று பிள்ளைகளும் இருந்தார்கள், என் தாயைவிடச் சற்றே இளையவர்கள்.

ஒரு நாள் காலை, தன் மாதவிடாய் சுழற்சியில் ஒரு விசித்திரமான தாமதம் இருப்பதாக என் தாய் ஒப்புக்கொண்டது அவரிடம்தான். அவள் எப்போதும் சீராக இருந்தவள்.

ஏன் தனக்கு எப்போதும் சிறுநீர் கழிக்க வேண்டும் என்ற உணர்வு இருக்கிறது என்று தனக்குப் புரியவில்லை என்று அவள் விளக்கியதைக் கேட்ட பிறகு, Nora அவளை அணைத்துக்கொண்டு சொன்னார்:

“மகளே, நீ கர்ப்பமாக இருக்கிறாய்.”

என் தந்தை வீட்டுக்கு வந்தபோது, எதுவும் சொல்ல வேண்டாம் என்று அவள் முடிவு செய்தாள்.

அவருடைய எதிர்வினையைப் பார்க்க அவள் விரும்பினாள், ஆனால் அவரிடம் சொல்ல ஈஸ்டர் வரை காத்திருந்தாள்.

அப்படியே செய்தாள்.

அவருடைய ஈஸ்டர் முட்டையை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சொன்னாள்:

“நான் கர்ப்பமாக இருக்கிறேன். நாம் Reggio Calabria-வுக்குக் குடிபெயர வேண்டும். என் குழந்தை இங்கே பிறப்பதை நான் விரும்பவில்லை. என் குடும்பம் என் பக்கத்தில் இருக்க வேண்டும்.”

இடமாற்றம் அவ்வளவு எளிதானதல்ல.

பணி சார்ந்த காரணங்களுக்காக அதற்கு நிறுவனத்தின் ஒப்புதல் தேவைப்பட்டது; அதன் பிறகுதான் அதைச் செயல்படுத்த முடியும்.

கொஞ்சம் நேரம் வாங்கிக்கொள்ளலாம் என்று என் தந்தை நினைத்தார்.

ஆனால் டிசம்பர் 1963-இல் என் தாய் ஒரு பேருந்தில் ஏறி, தனியாகவே தன் பெற்றோரின் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள்; அங்கே 11 ஜனவரி 1964 அன்று Teresa-வைப் பெற்றெடுத்தாள்.

Teresa பிறந்து, செய்தி குடும்பம் முழுவதும் பரவியபோது, உறவினர்கள் அவளைப் பார்க்க வருவதற்குப் பல வாரங்கள் காத்திருந்தார்கள்.

அது ஒரு பெண்ணாக அவளுடைய தன்மானத்தைக் காயப்படுத்தியது; எதிர்காலத்தைப் பற்றி ஒரு முடிவை எடுக்க அவளைத் தூண்டியது.

தன் மாமியாருடனும் நாத்நாருடனும் அவளுடைய உறவு மீண்டும் ஒருபோதும் பழையபடி இருக்கவில்லை.

கோபம் அப்படியே இருந்தது, அவள் கண்களுக்குப் பின்னால் அடக்கி வைக்கப்பட்டு.

இதற்கிடையில், இடமாற்றக் கோரிக்கை தன் வழியில் சென்றுகொண்டிருந்தது; மே 1964-இல் என் தந்தைக்குத் தன் இரண்டாவது ஈஸ்டர் பரிசு கிடைத்தது.

என் தாய் இன்னொரு குழந்தையை
எதிர்பார்த்திருந்தாள்.

Reggio Calabria – 1964

செப்டம்பர் 1964-இல், நிறுவனத்தின் இடமாற்றம்
இறுதியாக வந்தது; அவர்கள் Reggio Calabria-வுக்குக்
குடிபெயர்ந்தார்கள்.

ஆனால் தன் தாயுடன் இருக்கும் என்று அவள்
எதிர்பார்த்த இனிமையான உறவு ஒருபோதும்
நிகழவில்லை. அவளுடைய தாய் அதிகாரம்
செலுத்துபவர்; தன் அதிகாரத்தையோ
ஆளுமையையோ ஒருபோதும் யாருக்கும்
விட்டுக்கொடுக்காதவர். அவளுடைய தந்தை மட்டுமே
அவளைச் செல்லம் கொடுத்து, அவள் விருப்பங்களுக்கு
இணங்கியவர்; அதன் பிறகு அவள் செய்த எல்லாமே
அவரைச் சார்ந்திருந்தது.

அது 21 பிப்ரவரி 1965.

கால்பந்து மைதானம்.

Reggina எதிர் Cosenza.

என் தந்தையும் என் மாமாவும் பார்வையாளர்
மாடத்தில் இருந்தபோது, ஓர் அவசரச் செய்திக்காக
Vincenzo Frega என்பவர் நுழைவாயிலுக்கு
அழைக்கப்படுகிறார் என்று அறிவிப்பாளர்
அறிவித்தார்.

அது ஒரு கேலி என்று நினைத்து அவர் இருந்த
இடத்திலேயே இருந்தார்.

பிறகு இரண்டாவது அறிவிப்பு வந்தது:

"Vincenzo, எங்களால் ஆட்டத்தை நிறுத்த முடியாது, உங்கள் மனைவியின் பிரசவ வலியையும் நிறுத்த முடியாது. தயவுசெய்து வீட்டுக்குப் போகிறீர்களா? உங்கள் மகன் பிறந்துகொண்டிருக்கிறான்."

எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

வெட்கப்பட்டு, அந்த மனிதர் தான் அல்ல என்பதுபோல் அவர் பாசாங்கு செய்தார்.

என் தந்தையின் ஆசீர்வாதத்துடன் நான் உலகுக்கு வந்தேன்.

"உனக்கு ஒரு மகன் வேண்டும் என்றாய், அவன் வந்துவிட்டான். ஆனால் இவன் உன் வாழ்க்கையின் சிலுவையாக இருப்பான்."

எல்லோருக்கும் உடனே தெரிவிக்கப்பட்டது; அவர்கள் மூன்று ஞானிகளைப் போல வந்து சேர்ந்தார்கள்.

ஒரு மகனின் பிறப்பு குடும்பப் பெயரின் தொடர்ச்சியை உறுதிசெய்யும் ஒரு நிகழ்வாகக் கருதப்பட்டது; ஆனால் பெண் இல்லாத ஆண் முழுமையற்றவன் என்று சிந்திக்க யாரும் ஒருபோதும் நின்றதில்லை.

அடுத்த அறுபத்திரண்டு ஆண்டுகளை நான் அதை விளக்குவதிலேயே கழிப்பேன்.

எப்படியிருந்தாலும், சுத்தியும் அரிவாளும் இருப்பதைவிடச் சிலுவையே மேல்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய என் சக ஊழியரைப் புரிந்துகொள்ளவும், அங்கே மேலே விஷயங்கள் எப்படி இருக்கக்கூடும் என்று அறியவும் எனக்கு வேண்டியிருந்தது அது மட்டுமே.

Reggio Calabria – 1965

Gianna-வுக்குப் பத்தொன்பது வயதுதான்.

அவளுக்கு இரண்டு குழந்தைகள், Gillette-இல் வேலை செய்யும் ஒரு கணவர், இல்லத்தரசி ஆவதில் கொஞ்சமும் நாட்டமில்லை.

வீட்டின் விதிகள் ஏற்கெனவே நிறுவப்பட்டுவிட்டன.

சம்பளமும் நிறுவனத்தின் எல்லாச் சலுகைகளும் அவள் கைகள் வழியாகவே செல்கின்றன.

என் தந்தை Gillette-இன் செலவுத் திருப்பிச் செலுத்தல்களிலேயே வாழ்கிறார், ஏனெனில் அவர் எப்போதும் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறார், ஒருபோதும் சும்மா உட்கார்ந்து விரைகளைச் சொறிந்துகொண்டிருப்பதில்லை.

அவள் நாணயச் சந்தைகளைக் கவனிக்கும் தொடங்குகிறாள், ஏனெனில் ஒவ்வொரு மாதமும் என் தந்தை இத்தாலியில் ஒரு விற்பனைப் போட்டியில் வெல்கிறார், Milan தலைமையகம் பரிசாகத் தங்கச் சவரன் நாணயங்களை அனுப்புகிறது.

பிறகு விற்பனை இயக்குநர் ஒரு முழுப் படுக்கையறைத் தொகுப்பையே வீட்டுக்கு அனுப்பிவைக்கிறார்.

அசல் பீச் மரம்.

இணைந்த கட்டில்கள்.

மெத்தைகள்.

தலையணைகள்.

போர்வைகளும் மெத்தைப் போர்வைகளும்.

கோடைக்கால விரிப்புகளும் குளிர்கால விரிப்புகளும்.

எல்லாமே ஒரு தனித்துவமான பாணியில்
வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது; இந்தக் கதை
சொல்லப்படும்போதெல்லாம் மக்கள் வாயடைத்துப்
போகிறார்கள்.

ஆனால் அவள் பயப்படுகிறாள்.

அவள் நிலைத்தன்மையைக் காணவில்லை.

அவளை யார் குறை சொல்ல முடியும்?

வெள்ளிக்கிழமை மாலை, என் தந்தை வாசலுக்குள்
நுழைந்தவுடனே அவள் சொல்கிறாள்:

"எனக்கு இரண்டு குழந்தைகள். எனக்கு ஒரு புதிய கார்
வேண்டும்."

"ஆனால் உனக்கு ஒட்டுநர் உரிமம் இல்லையே. அதை
எப்படி ஒட்டப்போகிறாய்?"

"நாளைக்கு நீங்கள் எனக்கு ஒரு புதிய கார் வாங்கித்
தரப்போகிறீர்கள். எனக்கு ஒரு Simca 1000 வேண்டும்.
ஐந்து கதவுகள்."

அவளை யாராலும் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

யாராவது முயன்றிருந்தால், வாழ்க்கை ஒரு உயிருள்ள
நரகமாகியிருக்கும்.

மறுநாள் விற்பனை நிலையத்திற்குச் சென்று,
பதினெட்டு லட்சம் லிராவுக்கு ஒரு காசோலை எழுதி,
காப்பீட்டை வாங்கி, சாவிகளைக் கையில் கொடுப்பதே
சிறந்த தீர்வு.

அது சரியான முடிவாக மாறியது.

பன்னிரண்டு நாட்கள் கழித்து அவளிடம் ஓட்டுநர் உரிமம் இருந்தது.

அவள் அதை எப்படிச் சாதித்தாள் என்று யாரும் ஒருபோதும் கண்டுபிடிக்கவில்லை.

இதற்கிடையில், அவளுடைய தாயின் தையல் நிலையம் இயங்கிய எல்லாக் கட்டடங்களுக்கும் அவளுடைய தந்தையே உரிமையாளர்.

தன் செல்ல மகள் மீது அவருக்கு ஒரு பலவீனம் இருந்தது.

சில நிமிடங்களே ஆனது.

"அப்பா, அம்மாவின் தையல் கடையில் எனக்கு இடம் கொடுங்கள். ஆறு மாதங்களுக்குள் நான் ஒரு நூல் மற்றும் தையல் பொருட்கள் கடையைத் திறக்கப்போகிறேன்."

இருவரும் ஓர் உடன்பாட்டுக்கு வந்தார்கள்.

ஒரு சில நகர்வுகளிலேயே, என் தாத்தா தன் மனைவியை ஒரு தனி இடத்திற்கு மாற்றிவிட்டு, தன் மகளுக்குத் தனித்தனியான இரண்டு கடை முகப்புகளைக் கொடுத்தார்.

அவள் வீட்டுக்குச் சென்று, தனக்கு முப்பது லட்சம் லிரா தேவை என்று என் தந்தையிடம் சொன்னாள்.

அவர்கள் ஒரு வீடு வாங்க விரும்புகிறார்கள் என்ற சாக்கில் அந்தப் பணத்தை அவர் தன் பெற்றோரிடம் கேட்க வேண்டும் என்றும்.

என் தந்தை ஒத்துழைத்தார்.

பணம் வந்தது.

கடையின் மேலே பெயர்ப்பலகையும் வந்தது:

LANA BBB DI GENNY

ஆனால் அவளுக்கு நகராட்சியின் வணிக உரிமமும் தேவைப்பட்டது; அது அவளிடம் இல்லை.

1960-களின் இறுதியில், அதிகாரத்துவம் அவ்வளவு திறமையானதாக இருக்கவில்லை.

அது அரசியலுக்குள் வாழ்ந்து, அரசியல் வழியாகவே பயணித்த ஒரு சுரங்கப்பாதை.

அந்தத் திங்கள்கிழமை காலை, ஒரு நாள் விடுப்பு எடுத்து எங்களுடன் வீட்டில் இருக்கும்படி அவள் என் தந்தையிடம் கேட்டாள்.

பிறகு அவள் புறப்பட்டாள்.

பாலைவனத்தின் குறுக்கே வீசும் காற்றைப் போல.

அது நகர்வதை நீங்கள் உணர்கிறீர்கள், ஆனால் அது எந்த நரகத்திலிருந்து வந்தது என்று உங்களுக்குக் கொஞ்சமும் தெரியாது.

அவள் நகராட்சி அலுவலகத்திற்குச் சென்றாள்.

அங்கே அவள் உரிமம் கேட்டபோது, அவளைப் பார்த்து ஏறக்குறையச் சிரிக்கத் தயாராக இருந்த ஓர் எழுத்தரை எதிர்கொண்டாள்.

அடுத்து என்ன நடந்தது என்று யாருக்கும் தெரிவதற்குள், அவள் அவனுடைய மேல்சட்டையின் காலரைப் பிடித்து, கவுண்டர் ஜன்னலிலிருந்து பாதி வெளியே இழுத்துவிட்டிருந்தாள்; ஐந்து பேர் அவளை அவனிடமிருந்து பிரித்து இழுக்க முயன்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

இதற்கிடையில், மேயர் தற்செயலாக அந்த வழியே வந்தார்.

அவர் பெயர் Pietro Battaglia.

பின்னாளில் அவர் இத்தாலிய நாடாளுமன்றத்தில் பல முறை உறுப்பினராகப் பணியாற்றினார்.

அவர் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து, என் தாயின் கையைப் பிடித்து, தன் அலுவலகத்திற்கு அழைத்தார்.

பத்து நிமிடங்கள் கழித்து அவள் அட்டவணை XV வணிக உரிமத்தைக் கையில் ஏந்தி வெளியே வந்தாள்.

தெளிவுக்காகச் சொன்னால், அது இத்தாலியில் ஒரு பேரங்காடியைத் திறக்கத் தேவையான உரிம வகை — மிக உயர்ந்த நிலை, அரசியல் தொடர்புகள் இல்லாமல் பொதுவாகப் பெறவே முடியாதது.

வணிகம் சூடுபிடித்தது.

விற்பனைப் பிரதிநிதிகள் வெளியே வரிசையில் நின்றார்கள்.

இறுதியில் ஒரு சக ஊழியர் என் தந்தையிடம் சொன்னார்:

“தெரியுமா, Reggio Calabria-வில் ஒரு கடைக்காரப் பெண் இருக்கிறாள், ஒவ்வொரு விற்பனைப் பிரதிநிதியையும் அவள் படாதபாடு படுத்துகிறாள்.”

என் தந்தை பதிலளித்தார்:

“ஆமாம், எனக்குத் தெரியும். நிறையப் பேர் அவளைப் பற்றி என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.”

ஆனால் அவள் தன் மனைவி என்று அவர் ஒருபோதும் சொல்லவில்லை.

கடை தனக்கென ஒரு வாழ்க்கையை
வளர்த்துக்கொண்டது.

நகரின் எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் மக்கள் அங்கே
வாங்க வந்தார்கள்.

ஆண்களைக் காலரைப் பிடித்துச் சுவரில் மோதச்
செய்த அந்தப் பெண்.

அவர்கள் அரசு ஊழியர்களா, மாஃபியா ஆட்களா
என்பதில் பெரிய வேறுபாடு இருக்கவில்லை.

அவள் பெயர் நகரம் முழுவதும் எதிரொலித்தது.

GILLETTE மனிதரின் மனைவி.

கட்டுப்பாடு

ஒரு நாள் காலை, ஒரு லாரி ஓட்டுநர் நகரின் ஒரு
பெருவீதியில் கவனக்குறைவாக வண்டியைத்
திருப்பினான்.

லாரி என் தாயின் காரின் கதவில் மாட்டி, அதைப்
பிய்த்தெடுத்தது.

அவள் ஒலித்த ஹாரன் சத்தம் எந்தப் பயனும்
அளிக்கவில்லை.

என்ன நடந்தது என்பதை ஓட்டுநர் உணரவே இல்லை;
கார் கணிசமான சேதம் அடைந்தபோதும் அவன் தன்
வழியில் தொடர்ந்து சென்றான்.

கடைசியில் அவன் நிறுத்தி, தெருவில் இறங்கி, இந்தச்
சனியன் பிடித்த பெண்களுக்கு வண்டி ஓட்டத்
தெரியாது என்று கத்தினான்.

பெண்கள் வீட்டிலேயே இருந்து பிள்ளைகளை
வளர்த்தால் நல்லது என்று உரக்க அறிவித்தான்.

பிறகு, ஸ்டீயரிங் பின்னால் உட்கார்ந்திருந்த என் தாயை நேராகப் பார்த்து, ஒரு மாஃபியாக்காரனின் பாணியில் அவள் மீது வசைகளையும் மிரட்டல்களையும் வீசினான்.

பின் இருக்கையில் என் சகோதரி, நான்கு வயது, நான், மூன்று வயது.

அசையாமல் இருக்கும்படி அவள் எங்களிடம் சொன்னாள்.

தான் உடனே திரும்பி வருவதாக.

வெளியே சரியாக என்ன நடந்தது என்று எங்களுக்கு ஒருபோதும் தெரியவரவில்லை.

எங்களுக்குத் தெரிந்த ஒரே விஷயம், அந்த மாஃபியாக்காரன் என் தாயின் முன்னால் மண்டியிட்டு, அவள் கையை முத்தமிட்டு, மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான் என்பதுதான்.

அடுத்து வந்த நாட்களில், கடைக்கு வரும் வாடிக்கையாளர்கள் அசாதாரணமாக அதிகரித்தார்கள்.

அவ்வளவு பேர் கடைக்குள் வந்ததால், அவள் சரியான லாப விகிதங்களைப் பயன்படுத்துகிறாளா அல்லது பொருட்களை வெறுமனே இலவசமாகக் கொடுத்துவிடுகிறாளா என்று என் தந்தை இறுதியில் கேட்டார்.

அவர் வீட்டில் உட்காருவதற்கு முன்பே, அவள் சொன்னாள்:

“நாளைக்கு Fiat விற்பனை நிலையத்திற்குப் போய் எனக்கு ஒரு வெள்ளை FIAT 124 Special வாங்குங்கள், 1400

எஞ்சின், நான்கு கதவுகள்.”

“ஆனால் Gianna,” என் தந்தை பதிலளித்தார், “அதன் விலை எவ்வளவு என்று உனக்குத் தெரியுமா?”

“முப்பத்தாறு லட்சத்து ஐம்பதாயிரம் லிரா. இப்போது நீங்கள் கொடுங்கள். பழுதுபார்க்க முடியாத Simca-வுக்கான காப்பீட்டுப் பணம் வந்ததும், நான் உங்களுக்குத் திருப்பித் தருகிறேன்.”

அது போதுமானதாக இருந்தது.

பன்னிரண்டு மணி நேரத்திற்குள் புத்தம் புதிய கார் வாசலில் நின்றது.

ஒரே ஒரு கருத்து மட்டுமே வந்தது:

“இந்த கார் வேகமானது, சட்டென்று பதில் தருவது என்பதால் Calabria-வில் கொள்ளைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்று சொல்கிறார்கள். உனக்கு அது எதற்கு?”

அவள் அவரைத் தீவிரமாகப் பார்த்துப் பதிலளித்தாள்:

“பார்ப்பீர்கள்.”

காலையில் அவர் வேலைக்குப் புறப்படும்போது, அவள் எப்போதும் கேட்பாள்:

“இன்று எங்கே போகிறீர்கள்? மதிய உணவு எங்கே சாப்பிடுகிறீர்கள்?”

தான் நூற்றிருபது கிலோமீட்டர் தொலைவில் இருக்கக்கூடும் என்று அவர் பதில் சொல்வார்.

நாங்கள் மூவரும் எதிர்பாராமல் அங்கே போய் நிற்போம்.

அது காதல் என்று அவர் நினைத்தார்.

அவளோ தன் சொத்துகளைக்
கண்காணித்துக்கொண்டிருந்தாள், அவ்வளவுதான்.

பிறகு, பழக்கத்தை இழக்க விரும்பாமல், அதே
கட்டுப்பாட்டு முறையை என் மீதும் திருப்ப முயன்றாள்.

எங்களில் யாரும் ஒருபோதும் வெல்லவில்லை.

அவளும் இல்லை.

நானும் இல்லை.

கட்டுப்பாடு இல்லாமையின் மூலமும் அடியின் மூலமும்
செலுத்தப்படுகிறது என்று அவள் நம்பினாள்.

முதலாவது என் மீது பெரிதாகப் பலன் தரவில்லை,
ஏனெனில் நான் உடனே என் தேவைகளை
வேறொன்றின் பக்கம் திருப்பிக்கொண்டேன்; அது
அவளுக்குப் பைத்தியம் பிடிக்க வைத்தது.

இரண்டாவதை நான் உணரவே இல்லை.

நான் எதிர்வினையாற்றவில்லை.

நான் அழவில்லை.

நான் சபிக்கவில்லை.

வலியின் மீது எனக்குக் கட்டுப்பாடு இருந்தது.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, அதே கட்டுப்பாடு மற்ற
சிரமங்களைக் கடக்க எனக்கு உதவும்.

நாங்கள் இருவரும் ஒரே மாதிரி என்று அவள்
எப்போதும் நம்பினாள்.

ஆனால் என்னுடைய ஒரு பகுதி என் தந்தைக்குச் சொந்தமானது என்பதை அவள் ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

அவர் செயல்களால் வென்றார்.

மௌனத்தால்.

களம்

வாராந்திர விற்பனைக் கணக்குகளைச் சமர்ப்பித்த பிறகு, வெள்ளிக்கிழமை மாலை மாவட்ட மேலாளரிடமிருந்து வந்த ஓர் அழைப்பு அவரைச் சிந்திக்க வைத்தது: மாட்சிமை தங்கிய Gillette Italia விற்பனை இயக்குநர் Raffaele Di Tullio அவருடன் மூன்று நாட்கள் களத்தில் இருப்பார்; சந்திப்பு திங்கள்கிழமை காலை 7:30-க்கு Reggio Calabria-வின் Excelsior ஹோட்டலில் நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்த வாரப் பயணத் திட்டத்தில் நகரம் முழுவதும் விற்பனைச் சந்திப்புகளும், சுற்றியுள்ள புறநகர்களில் சில வருகைகளும் இருந்தன. ஏற்கெனவே ஜூலை நடுப்பகுதி ஆகியிருந்ததாலும், அந்தப் பகுதி எவ்வளவு வெப்பமாகலாம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்ததாலும், என் தாய் அவருடைய பையில் இரண்டாவது சட்டை ஒன்றை வைத்தாள்; மதிய உணவுக்கு முன்பு முகம் கழுவிச் சட்டையை மாற்றிக்கொள்வது நல்லது என்று அவரிடம் சொன்னாள்.

அவர் முழு உடுப்பில் சந்திப்புக்கு வந்தார்: குறையற்ற நீல நிற சூட், வெளிர் நீலச் சட்டை, டை, தன்னை வேலைக்கு அமர்த்திய மனிதருக்குச் செலுத்த வேண்டிய முழு மரியாதையுடன்.

அது மிகவும் வெப்பமான நாள்; இருவரும் உடைகள் நனையும் அளவுக்கு வியர்த்தார்கள். இருந்தும் வருகைகளின்போது, ஒவ்வொரு உரையாடலின் மையமும் விற்பனை எண்கள் அல்ல. அவர் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறாரா, தன் குடும்ப வாழ்க்கையைப் பற்றி அவர் எப்படி உணர்கிறார், நிறுவனத்துடன் அவர் எப்படிப் பொருந்திக்கொண்டிருக்கிறார் என்பதைச் சுற்றியே பேச்சு சுழன்றது.

மறுநாள், களப் பயணத்தின் இரண்டாம் நாளுக்காக என் தந்தை திரும்பி வந்தார். சூழ்நிலையைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளத் தவறியதாலோ, அல்லது தன் எண்களை அளவுக்கு மீறி நம்பியதாலோ, அவர் ஒரு தவறு செய்தார். அதே சூட்டை அணிந்து வந்தார்; அது உலர்ந்திருந்தாலும், முந்தைய நாளின் வியர்வையின் தடயங்கள் அதில் இன்னும் தெரிந்தன.

Di Tullio ஒரு நீண்ட நொடி அவரைப் பார்த்தார், எதுவும் சொல்லவில்லை, பிறகு ஒரு காபி குடிக்க ஒரு கஃபேயில் உட்கார அழைத்தார்.

"Vincenzo," என்றார் அவர், "Gillette பிளேடுகளை விற்பதில்லை. Gillette நம்பிக்கையை விற்கிறது. ஒருவர் ஒவ்வொரு காலையும் தன் சொந்தத் தொண்டையில் ஒரு பிளேடை வைப்பது, அதை அவருக்கு விற்ற மனிதரை நம்பினால் மட்டுமே. நம்பிக்கை ஒரு சுத்தமான சட்டையிலிருந்து தொடங்குகிறது."

என் தந்தை பதில் சொல்லவில்லை. அவர் புரிந்துகொண்டார்.

அன்றிரவு அவர் வீட்டுக்கு வந்து, அவள் சொன்னது சரி என்று என் தாயிடம் சொன்னார். மீண்டும் ஒருமுறை.

அதே தவறை அவர் ஒருபோதும் இரண்டு முறை செய்ததில்லை.

மூன்றாம் நாள், Di Tullio Excelsior-இன் முன்னால் அவருடன் கைகுலுக்கிச் சொன்னார்: "நீங்கள் வெகுதூரம் செல்வீர்கள். ஏனெனில் நீங்கள் கேட்கிறீர்கள்."

அந்தப் பாடம் குடும்பத்தின் விதிமுறையாயிற்று.

பார்க்கக்கூடிய எல்லாவற்றையும் என் தாய் கட்டுப்படுத்தினாள். உரிமம், கடைகள், கார்கள், பணம்.

பார்க்க முடியாத எல்லாவற்றையும் என் தந்தை கட்டுப்படுத்தினார். முன்மாதிரி, மௌனம், சகிப்புத்தன்மை, இரண்டு நாட்களாக ரத்தம் சிந்தும் அளவுக்கு வியர்த்திருந்தாலும் குறையற்றவராகத் தோன்றும் கண்ணியம்.

ஒரு திருமணம் என்றால் இதுதான் என்று புரிந்துகொள்ள எனக்கு அறுபது ஆண்டுகள் ஆனது.

ஓர் உரிமம் பெறுவதற்காக ஓர் எழுத்தரைக் காலரைப் பிடிக்கும் ஒருவர்.

தன் நிறுவனம் தன்னால் வெட்கப்படக் கூடாது என்பதற்காக ஒரு பொதுக் கழிவறையில் சட்டையை மாற்றிக்கொள்ளும் இன்னொருவர்.

GILLETTE திருமணம்

திருமணம் ஒரு வாக்குறுதி அல்ல. அது ஒரு பிளேடு.

கவனமாகக் கையாண்டால், அறுபத்திரண்டு ஆண்டுகள் ஒவ்வொரு காலையும் அது உங்களுக்குச் சுத்தமான சவரத்தைத் தருகிறது.

கவனக்குறைவாகக் கையாண்டால், அது உங்கள் தொண்டையை அறுத்துவிடுகிறது.

என் தந்தையும் என் தாயும் ஒருவரையொருவர் ஒருபோதும் அறுத்துக்கொள்ளவில்லை.

நாளுக்கு நாள், அந்தப் பிளேடை ஒன்றாகப் பிடித்துக்கொள்வது எப்படி என்று அவர்கள் கற்றுக்கொண்டார்கள், அவ்வளவுதான்.

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂